

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13788/2553

พนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์ โจทก์ นางสมคิด เวศสุวรรณ ผู้ประกันนายสมิทธินันท์ กลั่นแสง กับพวกจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 119, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2545 มาตรา 120, ป.ที่ดิน
มาตรา 8, ป.ที่ดิน มาตรา 9, ป.ที่ดิน มาตรา 108 ทวิ, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ.
มาตรา 360, พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ. 2535 มาตรา 5, พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ. 2535 มาตรา 12, พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ.
2535 มาตรา 50, พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ. 2535 มาตรา 63, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

หลังจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอลดหรือลดค่าปรับแก่ผู้ประกันจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 แล้ว
ผู้ประกันได้ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลชั้นต้นซึ่งศาลชั้นต้นมี
คำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่งแก่ผู้ประกันและผู้ประกันยื่นอุทธรณ์คำสั่งภายใน
กำหนดเวลาดังกล่าว จึงเป็นการยื่นไม่เกินกำหนดระยะเวลาที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยาย ส่วนที่
ผู้ประกันขอให้ศาลฎีกาพิจารณาและมีคำสั่งกรณีของลดหรือลดค่าปรับไปในคราวเดียวกันนี้ด้วยนั้น
เนื่องจาก ป.วิ.อ. มาตรา 119 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในกรณีผิดสัญญาประกันต่อศาล ศาลมีอำนาจ
สั่งบังคับตามสัญญาประกันหรือตามที่ศาลเห็นสมควรโดยมีต้องฟ้อง เมื่อศาลสั่งประการใดแล้ว
ฝ่ายผู้ถูกบังคับตามสัญญาประกันหรือพนักงานอัยการมีอำนาจอุทธรณ์ได้ คำวินิจฉัยของ
ศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด" ฉะนั้น จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของศาลอุทธรณ์ภาค 3 ที่จะพิจารณาและมี
คำสั่งอุทธรณ์คำสั่งของผู้ประกันจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ต่อไป ศาลฎีกาไม่อาจวินิจฉัยปัญหาข้อนี้ของ
ผู้ประกันได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามพระราชบัญญัติการเดินเรือใน
น่านน้ำไทย พ.ศ. 2545 มาตรา 120 ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 8, 9, 108 ทวิ
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 360 พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 มาตรา 5,
12, 50, 63 และริบรชชุดตก (แบ็กโฮ) เรือดูดทรายและท่อเหล็กของกลาง จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ให้การ
รับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 5 และที่ 6 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นจึงให้แยกฟ้องเป็นอีกคดีหนึ่งและ
พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ในความผิดฐานประกอบกิจการโรงงานโดยไม่ได้รับอนุญาต
จำคุกคนละ 4 เดือน ฐานทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์ที่ใช้
หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 90 จำคุกคนละ 1 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก
จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 คนละ 8 เดือน กับให้ริบรชชุดตก (แบ็กโฮ) เรือดูดทรายและท่อเหล็ก ของกลาง
จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 อุทธรณ์ และศาลชั้นต้นอนุญาตให้ผู้ประกัน ประกันตัวจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ในชั้น
อุทธรณ์โดยผู้ประกันทำสัญญาประกันไว้ต่อศาลชั้นต้นมีใจความว่า ผู้ประกันจะส่งตัวจำเลยที่ 1
ถึงที่ 4 ตามนัดหรือหมายเรียกของเจ้าพนักงานหรือศาล มิฉะนั้น ผู้ประกันยอมรับผิดในกรณีไม่อาจ
ส่งตัวจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ได้ เป็นเงินคนละ 100,000 บาท ต่อมาผู้ประกันผิดสัญญาประกัน โดยไม่
ส่งตัวจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มาฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ตามนัด ศาลชั้นต้นจึงมีคำสั่งให้

ออกหมายจับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 และปรับผู้ประกันเป็นเงิน 300,000 บาท กับนัดอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 หลังจากศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้ 1 วัน ผู้ประกันยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นให้ลดหรือลดค่าปรับแก่ผู้ประกัน ศาลชั้นต้นยกคำร้อง ผู้ประกันอุทธรณ์คำสั่งโดยขอให้งดหรือลดค่าปรับ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ประกัน ผู้ประกันฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัย "คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ประกันว่า คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ประกันโดยอ้างว่า ผู้ประกันยื่นอุทธรณ์คำสั่งล่วงหน้าเลยกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์เป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า หลังจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอลดหรือลดค่าปรับแก่ผู้ประกันจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 แล้ว ผู้ประกันได้ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลชั้นต้นซึ่งศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่งแก่ผู้ประกันจนถึงวันที่ 28 มีนาคม 2551 และผู้ประกันยื่นอุทธรณ์คำสั่งในวันที่ 28 มีนาคม 2551 นั้นเอง จึงเป็นการยื่นไม่เกินกำหนดระยะเวลาที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยาย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 มีคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ประกันโดยเหตุว่าผู้ประกันยื่นอุทธรณ์คำสั่งล่วงหน้าเลยระยะเวลายื่นอุทธรณ์ได้แล้วจึงไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ประกันฟังขึ้น ส่วนที่ผู้ประกันขอให้ศาลฎีกาพิจารณาและมีคำสั่งกรณีของลดหรือลดค่าปรับไปในคราวเดียวกันนี้ด้วยนั้นเนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในกรณีผิดสัญญาประกันต่อศาล ศาลมีอำนาจสั่งบังคับตามสัญญาประกันหรือตามที่ศาลเห็นสมควรโดยมิต้องฟ้องเมื่อศาลสั่งประการใดแล้ว ฝ่ายผู้ถูกบังคับตามสัญญาประกันหรือพนักงานอัยการมีอำนาจอุทธรณ์ได้ คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด" ฉะนั้น จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของศาลอุทธรณ์ภาค 3 ที่จะพิจารณาและมีคำสั่งอุทธรณ์คำสั่งของผู้ประกันจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ต่อไป ศาลฎีกาไม่อาจวินิจฉัยปัญหาข้อนี้ของผู้ประกันได้ พิพากษายกคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 3 ให้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ประกันจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 แล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

อุบลรัตน์ ลุยวิกัย · ประทีป เฉลิมภักทรกุล · พันวสะ บัวทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/13788/2553>